

בבית המשפט העליון

בש"א 8098/15

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקשות:

1. אברהם כהן ושות'
2. ד.כ. חנויות להשכרה בהרצילה הצעירה
3. חנויות להשכרה בן גוריון ארלוזורוב בהרצילה
4. חנויות להשכרה בגוש 6538 בע"מ
5. רהיטי לואיס בע"מ
6. יהודית כהן

נגד

המשיב:

עו"ד מיכה צמיר, בתוקף תפקידו ככונס נכסים

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפניי בקשה למתן ארכה להגשת הליך ערעורי.

המבקשות הכתירו את בקשתן בכותרת "הודעה ובצידה בקשה דחופה לארכה בת יום אחד (למען הזהירות) להגשת ערעור", ולבקשה זו צירפו הודעת ערעור אותה ביקשו לקבל לרישום.

משעיינתי בהחלטות עליהן מעוניינות המבקשות להשיג מצאתי כי מתעוררות שאלות הנוגעות לסיווגן של ההחלטות וכן ביחס למועד אשר עד אליו רשאיות היו המבקשות להשיג עליהן, והוגשו טיעוני הצדדים בעניין. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכל החומר שבפניי, החלטתי לדחות את הבקשה. להלן אפרט נימוקיי.

2. ההחלטות עליהן מעוניינות המבקשות להשיג הן שתי החלטות שניתנו בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו במסגרת הליכי פירוק: האחת, "פסיקתה מתוקנת" מיום

6.9.2015 (להלן: הפסיקתה המתוקנת), והשניה החלטה מיום 30.9.2015 בה נדחתה בקשתן של המבקשות לביטול הפסיקתה המתוקנת.

הפסיקתה המתוקנת היא תיקון לפסיקתה מיום 4.12.2014 (להלן: הפסיקתה המקורית), והתיקון אשר נערך בפסיקתה הוא הוספת מספרי הח.פ של המבקשות 1-4 ותיקון השם של אחת מהן, אשר נרשם באופן לא מדויק. הפסיקתה המקורית מיום 4.12.2014 ניתנה בהמשך להחלטה מיום 18.4.2013, בה התקבלה בקשתו של המשיב למתן הוראות בה עתר להורות על הפקדת דמי שכירות בגין נכס (יחידה 33) בקופת הכינוס. המשיב הדגיש בתגובתו כי ההחלטה מיום 18.4.2013 היא "החלטה אחרת" שכן מדובר ב"הוראת ביצוע" וכי המבקשות אכן השיגו עליה בדרך של בקשת רשות ערעור (רע"א 3720/13, התלויה ועומדת בפני בית משפט זה). בתשובה אותה הגישו המבקשות לתגובת המשיב לא התייחסו הן עניינית לטענותיו בדבר סיווג ההחלטה מיום 18.4.2013, ומכל מקום משהן עצמן השיגו עליה בדרך של בקשת רשות ערעור (והליך זה עודו תלוי ועומד) ולאחר עיון בהחלטה, הנחתי היא כי אכן מדובר "בהחלטה אחרת".

נוכח מסקנה זו מתייטר הצורך להכריע האם הפסיקתה המקורית (וכמוה הפסיקתה המתוקנת) הן בבחינת "פסיקתה משקפת" (וראו והשוו: ע"א 4768/15 בן דב נ' עו"ד רייכבך סגל ככונסת הנכסים של נכסי טאו תשואות בע"מ (בפירוק), פסקה 1 (29.1.2016) (והאסמכתאות המובאות שם)), שכן גם אם תתקבל עמדת המבקשות בעניין לפיה אין מדובר בפסיקתה משקפת גרידא, הרי שדרך ההשגה על הפסיקתה נגזרת מדרך ההשגה על ההחלטה אותה היא באה לתרגם (ראו ע"א 3832/10 מיטרני נ' מחלוף (10.8.2010)). מכאן כי בכל מקרה המבקשות היו רשאיות להשיג על הפסיקתה המקורית ומתוקנת - בדרך של הגשת בקשת רשות ערעור.

3. אשר להחלטה מיום 30.9.2015, בה נדחתה בקשתן של המבקשות לביטול הפסיקתה המתוקנת.

לטענת המבקשות יש לסווג החלטה זו כ"פסק דין" שכן זוהי ההחלטה אשר סתמה את הגולל על טענותיהן ובה הוכרעה סופית שאלת החתימה על הפסיקתה. אין בידי לקבל טענה זו. החלטה הדוחה בקשה לביטול פסק דין או החלטה, היא החלטה הטפלה להחלטה המקורית, וככזו היא "החלטה אחרת" (ראו והשוו בש"א 6808/15 גני באר שבע בע"מ נ' ארז חבר, מנהל מיוחד, פסקה 13 (30.12.2015)). לפיכך הגדרתן של המבקשות את ההחלטה מיום 30.9.2015 כפסק דין לכל אורך הבקשה, בטעות יסודה.

הנה כי כן, בניגוד לסברתן של המבקשות לא נתונה להן זכות ערעור על הפסיקתה המתוקנת או על ההחלטה הדוחה את הבקשה לביטולה.

4. נוכח מסקנות אלו נתונים היו למבקשות שלושים ימים להשיג על ההחלטות, ויש אפוא לבחון מתי חלף המועד להגשת ההליך הערעורי על כל אחת מהן.

בהקשר זה בחנתי הן את מועד ההמצאה של כל אחת מן ההחלטות והן את מועד הידיעה עליהן, וכך עולה מן החומר שבפניי:

א. הפסיקתה המתוקנת מיום 6.9.2015. בבקשה מטעם המבקשות לא צוין דבר ביחס למועד המצאתה ובתשובה לתגובה ציינו המבקשות כי הפסיקתה המתוקנת מעולם לא הומצאה לידיהן.

ביחס למועד הידיעה אציין כי על פי הרישום באתר "נט המשפט" בא-כוח המבקשות צפה בהחלטה ביום 6.9.2015 והיא נשלחה אליו באמצעות דואר אלקטרוני ביום 7.9.2015 (אין בפניי תשתית מתאימה לקבוע כי התקיימו התנאים לצורך המצאה כדין). המבקשות טוענות כי ידעו על ההחלטה ביום 9.9.2015 (אעיר בהקשר זה כי בהודעת הערעור שצורפה לבקשה צוין כי הפסיקתה המתוקנת נשלחה בדואר אלקטרוני ממזכירות בית המשפט ביום 9.9.2015, ואילו בתשובה לתגובה נטען כי נודע לבא-כוח המבקשות עליה באותו מועד ב"חיפוש אקראי באתר").

ב. ההחלטה מיום 30.9.2015. בפתח הודעת הערעור צוין כי ההחלטה הומצאה ביום 11.10.2015 (ועל העותק שצורף להודעת הערעור מוטבעת חותמת מאותו היום), אך בבקשה הובהר כי החלטה "מאומתת ומאושרת" הומצאה לידי המבקשות רק במועד הגשת הבקשה, 29.11.2015.

אשר למועד הידיעה, הרי שעל פי הרישום באתר "נט המשפט" בא-כוחן של המבקשות צפה בהחלטה ביום 1.10.2015 ואילו בבקשה נטען כי ההחלטה "הובא[ה] לידיעת [המבקשות]" ביום 11.10.2015 (אציין כי טענה זו נטענה ללא פירוט או תיעוד, ולא הובהר כיצד היא עולה בקנה אחד עם הרישום באתר "נט המשפט").

המועדים השונים העולים מכתבי הטענות מעלים סימני שאלה. אולם אין כל צורך להכריע בשאלת מועד ההמצאה של כל אחת מן ההחלטות, שכן כפי שאפרט להלן

לגישתי בנסיבות המשתקפות מן החומר שפניי ראוי למנות את הימים להגשת ההליך הערעורי על ההחלטות למן מועד הידיעה.

5. המבקשות עמדו בתשובה שהגישו על כך שדרך כלל יש למנות את הימים הנתונים להגשת הליך ערעורי למן מועד ההמצאה, ואכן זהו הכלל הנוהג עימנו, ודרך כלל אף אין בצפיה יזומה באתר "נט המשפט", כשלעצמה, כדי להצדיק למנות את הימים למן מועד הידיעה (ראו ע"א 3693/15 לנגוצקי נ' רציו חיפוש נפט שותפות מוגבלת (5.11.2015)). אולם כאמור סבורני כי בענייננו מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטיה מהכלל, ואת החלתו של "חריג הידיעה".

המשיב הצביע בתגובתו על כך שבהתבסס על הפסיקתה המתוקנת נקט בהליכי הוצאה לפועל נגד המבקשות. או-אז הגישו המבקשות, ביום 12.10.2015, "בקשה דחופה לביטול הליכי הוצאה לפועל, לחילופין בקשה לעיכוב הליכים ולעיכוב זמני במעמד צד אחד ולחילופי חילופין בקשה בטענת 'פרעתי'". בבקשה זו תיארו המבקשות את ההליכים שהובילו למתן הפסיקתה המתוקנת ואת השתלשלות האירועים לאחריה ואף צירפו כנספח את ההחלטה מיום 30.9.2015 (עותק שעל פי התאריך המופיע עליו הודפס ביום 6.10.2015). באותה בקשה, לאחר תיאור ההחלטה מיום 30.9.2016, ציינו המבקשות "מכאן לא נותרה הברירה של המבקשות אלא למצות את זכותן שבדין במסגרת הליכי ההוצאה לפועל".

המבקשות לא ציינו מדוע ובאיזה שלב שינו טעמן בעניין זה והחליטו לפעול גם בדרך של הגשת הליך ערעורי, אך בכל מקרה מן המתואר עולה כי לא זו בלבד שהמבקשות היו ערות לפסיקתה המתוקנת ולהחלטה מיום 30.9.2015, הרי שכבר ביום 12.10.2015 צירפו אותה כנספח לבקשה מטעמן, בקשה אשר, כך הדגישו, נדרשה בשל התוצאה האופרטיבית של ההחלטה מיום 30.9.2015. לטעמי משידעו המבקשות על קיומם של הליכי ההוצאה לפועל על יסוד הפסיקתה המתוקנת וההחלטה הדוחה את בקשת הביטול; משצירפו לבקשה שהגישו את ההחלטה עצמה; ובפרט משעניין לנו בפסיקתה מתוקנת ובהחלטה הדוחה בקשה לביטולה, ומשידוע למבקשות כי המשיב מנסה לפעול למימוש החלטה מיום 18.4.2013 - היא ההחלטה אשר לשם הוצאתה אל הפועל נחתמה הפסיקתה המקורית מיום 4.12.2014, והפסיקתה המתוקנת נועדה להתגבר על טעות שנפלה בכותרתה - יש בכך לגבש נסיבות חריגות בהן חובת תום הלב הדיונית חייבה אותן להגיש את ההליך לפחות בתוך שלושים ימים למן המועד בו הגישו את הבקשה בלשכת ההוצאה לפועל.

חלף הגשת ההליך הערעורי בתוך פרק הזמן האמור המתנינו המבקשות לטענתן לכך שיומצא לידיהן עותק "חתום ומאושר" של ההחלטה מיום 30.9.2015. אציין בהקשר זה כי על גבי עותק ההחלטה מיום 30.9.2015 המצורף להודעת הערעור שהגשתה התבקשה מוטבעת חותמת משרדו של בא-כוח המבקשות הנושאת את התאריך 11.10.2015, וכשם שזה צורף על ידן באותו מועד יכולות היו המבקשות להגיש את ההליך קודם לכן תוך צירוף העותק שבידיהן (ולציין כי אין בידיהן בשלב זה עותק "חתום ומאושר"). עוד יש לציין כי רק ביום 25.11.2015 - פרק זמן ממושך לאחר מועד הידיעה - פנו המבקשות לבית המשפט המחוזי בבקשה כי ימסר להן עותק כאמור.

במסקנתי כי יש למנות את הימים בענייננו למן מועד הידיעה לקחתי בחשבון כאמור את מהות ההליך שהגשתו התבקשה - ומקומו במארג ההליכים הרבים אשר התנהלו בין הצדדים לאחר ההחלטה מיום 18.4.2013 בעקבות מבוקשו של המשיב להוציאה אל הפועל - ויצוין כי מהות ההליך רלבנטית עת נבחנת סבירות התנהלותו של בעל דין וסבירות פרק זמן בו לא הוגש על ידו הליך ערעורי חרף ידיעתו על ההחלטה עליה מעוניין הוא להשיג (השוו בש"א 6893/15 פלונית נ' פלוני, פסקה 2 (11.1.2016)). עוד יש לקחת בחשבון את העובדה שלעניין הפסיקתה המתקנת הגישו המבקשות בקשה לביטולה עוד ביום 17.9.2015, ועל רקע זה קיים קושי בטענתן הנוכחית כי הפסיקתה המתקנת לא הומצא לידיהן (וראו והשוו בע"מ 7648/15 פלוני נ' פלוני (7.2.2016)); את העובדה שהמבקשות צירפו את ההחלטה מיום 30.9.2015 לכתב ביי-דין שהוגש על ידן ביום 12.10.2015, כחודש וחצי לפני הגשת הבקשה דנן (ראו והשוו: בש"א 4592/13 סייג נ' עו"ד איתן ארז, פסקה 3 (8.8.2013); רע"א 11286/05 זמיר נ' בנק לאומי למשכנתאות בע"מ, פסקה 14 (8.7.2007); בש"א 1788/06 קלינגר נ' זקס, פסקה 8 (13.11.2007); רע"א 8467/06 אבו עוקסה נ' בית הברזל טנוס בע"מ, פסקה 28 (8.7.2010)); את העובדה שגם להודעת הערעור שהוגשה עם הבקשה צורף עותק של ההחלטה מיום 30.9.2015 עליו מוטבעת חותמת משרדו של בא-כוח המבקשות מיום 11.10.2015, מבלי שהובהר כיצד הגיע עותק זה למשרדו (והשוו עע"ם 5357/12 עבאס נ' התנועה למען איכות השלטון בישראל (23.12.2012)); ואת התנהלותן הדיונית של המבקשות כפי שהיא משתקפת ממכלול הטיעונים והמסמכים שהובאו בפניי (לעניין החלתו של חריג הידיעה ראו והשוו גם: בש"א 4359/11 מחלוף נ' מיטרני (5.7.2011); רע"א 1273/15 מאירפלד השקעות וניהול בע"מ נ' סטרפלאסט תעשיות 1967 בע"מ, פסקה 15 (21.4.2015)).

מטעמים אלו הגעתי כאמור לכלל מסקנה כי החלטה של חובת תום הלב הדיונית מצדיקה למנות בענייננו את הימים להגשת ההליך הערעורי על ההחלטה מיום 30.9.2015 לכל המאוחר ממועד הגשת הבקשה בלשכת ההוצאה לפועל - 12.10.2015 (וכאמור לעניין הפסיקתה המתוקנת ראוי לראות במועד הידיעה את המועד בו הוגשה הבקשה לביטול הפסיקתה המתוקנת, 17.9.2015).

6. נוכח מסקנה זו, הוגשה הבקשה ולצידה הודעת הערעור כשבועיים לאחר חלוף המועד להגשת ההליך הערעורי על ההחלטה מיום 30.9.2015.

לאחר עיון בכל החומר שבפניי לא מצאתי כי הוכחו "טעמים מיוחדים" המצדיקים ליתן למבקשות ארכה להגשת ההליך. אדרבא. כאמור לגישתי התנהלותן של המבקשות, אשר בחרו לשבת בחיבוק ידיים, ולמרות שידעו על הליכי ההוצאה לפועל ואף הגישו בקשה מטעמם אליה צירפו את ההחלטה עליה הם מבקשים להשיג כעת, נמנעו מהשגת ההליך הערעורי, היא מוקשית. התנהלותן זו וכלל נסיבות העניין אינן מגבשות כאמור "טעמים מיוחדים" למתן ארכה.

7. סיכומם של דברים - מכל הטעמים המפורטים לעיל הבקשה להארכת מועד ולקבלת הערעור לרישום, נדחית.

המבקשות תישאנה בהוצאות המשיב בסך של 3,500 ש"ח.

ניתנה היום, ה' בניסן התשע"ו (13.4.2016).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת